

EDICE ZNAMENÍ DOBY

Křest? Má odpověď na Boží lásku

CO O TOM ŘÍKÁ BIBLE

EDICE ZNAMENÍ DOBY

Křest? Má odpověď na Boží lásku

CO O TOM ŘÍKÁ BIBLE

Biblické texty jsou převzaty z překladu Slovo na cestu.

© Advent-Orion, Praha 2016

ISBN 978-80-7172-735-4

Křest?

Má odpověď na Boží lásku

Při čtení Bible, zvláště evangelií a Nového zákona, si není možné nevšimnout důrazu a významu, který má pro křesťany křest. Přesto se mylí každý, kdo se domnívá, že křest z člověka dělá křesťana. Jak to mohu tvrdit? Čeština je totiž v tomto směru zavádějící.

Nakonec ono stačí nahlédnout do slovníků či Wikipedie a zjistíme, že slovo „*křesťan*“ vychází z latinského „*christianus*“ a to zase z řeckého „*χριστός*“ – „*christos*“ – pomazaný čili Mesiáš. Pokud bychom tedy chtěli použít český termín, který by byl přesnější, mohli bychom křesťanům říkat „*kristovci*“ – žáci Ježíše Krista.

Ještě předtím, než se podíváme, jakou spojitost má křesťanství s křtem, nahlédněme znovu do Wikipedie, kte-

rá prozrazuje, že „*příslušnost ke křesťanství není dána původem nebo narozením, nýbrž křtem a osobním přijetím určitého vyznání víry (nauky) a životní praxe*“.

Křest hraje v životě křesťana důležitou roli. Je to jeho reakce na Boží nabídku spasení, odpověď na osobní setkání se Stvořitelem. Křtem vyznávám, že věřím v Boha, který se stal člověkem, aby nás mohl vysvobodit z naší závislosti na hříchu a zlu.

Ježíš v centru křesťanství

V centru křesťanství je Ježíš, který opustil svou nebeskou slávu, sestoupil na naši Zemi a narodil se tu jako malé dítě. Jako dospělý pak tři roky kázal a učil, uzdravoval, křísil mrtvé a sytil hladové. Všiml

si i těch, kterými druzí opovrhovali. Nikdo pro něj nebyl nezajímavý a bezvýznamný. Dokázal se zastavit s každým, kdo potřeboval slyšet pár povzbuzujících slov, a když to bylo třeba, dělal i zázraky. Tím vším zjevoval lásku – základ Boží povahy.

Ježíš se stal člověkem, dokonce i zemřel, aby se díky tomu člověk vymanil z pavučiny hříchu a znovu uviděl Boha jako bytost, které se nemusí bát. Díky Ježíši poznáváme, jak moc nás náš nebeský Otec miluje.

Křtem jako křesťan vyjadřuji svou víru v Ježíšovo božství. Veřejně vyznávám, že chci, aby můj život ovlivňovala moje osobní víra v Ježíše. Díky ní prožívám osvobození z moci zla a jako bonus mi k tomu Bůh nabízí věčný život v prostředí, kde už žádné zlo nebude.

Jak se člověk stává křesťanem? Pojďme se podívat, jak na tuto důležitou otázku odpovídá Bible. Připomeňme si příběhy několika lidí, kteří se vydali hledat nový smysl života a našli ho v přátelství s Ježíšem.

NA ZAČÁTKU MŮŽE BÝT ZVĚDAVOST

Lidé, kteří uvěří Boží nabídce spasení, mají tendenci hledat něco, čím mohou za svou záchranu zaplatit. Mají snahu si to spasení nějak zasloužit a zapomínají přitom, že spasení je Boží dar. Dar, který nejde koupit. Můžeme ho jen vděčně přijmout z rukou našeho Zachránce.

Na začátku naší cesty k záchraně a k Bohu bývá často obyčejná zvědavost. Ukažme si to na příběhu muže, na jehož spasení by si nevsadil nikdo, kdo ho alespoň trochu znal. Přesto se tak stalo a setkání s Ježíšem mu jeho život obrátilo naruby. To, co dřív považoval za smysl života, najednou v jeho očích ztrácí cenu, zatímco skutečné hodnoty nachází tam, kde je dřív vůbec nehledal.

Tenhle drobný chlapík byl velice úspěšný. Oč byl proti ostatním menší,

o to byl podnikavější a odvážnější. Dařilo se mu vše, na co sáhl. Nebyl jen malý a šikovný, ale byl i nesmírně bohatý. Na rozdíl od svých sousedů byl tak bohatý, že si mohl koupit cokoli, nač si vzpomněl. Měl skvěle rozjetý byznys, nádherný dům a k tomu ještě spoustu služebníctva.

Nezní vám to až podezřele senzačně? Pokud ano, možná vás napadá otázka: „Kde je ukrytý ten zádrhel, který to musí mít?“ Skutečně, život tohoto muže měl jednu docela vážnou vadu. Ten drobný chlapík nebyl jen šikovný a nesmírně bohatý. Byl také všemi nenáviděný. Podnikal v oboru, který většina obyvatel jeho země považovala za zradu a kolaboraci s okupanty. Na ulici se mu proto raději vyhýbali, a když si mysleli, že je nevidí

a neslyší, tak na něho klidně vyplázli jazyk a přidali k tomu i nějakou peprnou nadávku.

Náš drobný a nesmírně bohatý, ale i všemi nenáviděný muž nebyl šťastný. Cítil, že mu něco chybí. Dřív si zoufal nad svou malou postavou a snažil se ji kompenzovat neustále rostoucí mocí. Poslední dobou ho ale něco trápilo mnohem víc než jeho malá postava. Duchovně si totiž připadal ještě menší než fyzicky. Jakmile vstoupil do synagogy, měl pocit, že je trpaslík.

Pojďme si přečíst příběh tohoto nešťastníka: *„Potom Ježíš vešel do Jericha. Žil tam vrchní výběřčí daní Zacheus, veliký boháč. Chtěl za každou cenu vidět Ježíše, ale protože sám byl malé postavy a okolo Ježíše se tísnily davy lidí, předběhl průvod a vylezl na strom; odtamtud ho vyhlížel.*

Když Ježíš došel až k tomu místu, podíval se vzhůru a řekl: ‚Zachee, pojď rychle dolů, chci dnes být tvým hostem.‘

Zacheus slezl, jak nejrychleji uměl, a plný radosti si odváděl Ježíše domů.

Lidé se posmívali: ‚Jde na návštěvu k takovému hříšníkov!‘

Tu se Zacheus zastavil a obrátil na Ježíše: ‚Pane, polovinu svého majetku rozdám chudým a koho jsem okradl, tomu to čtyřnásobně vynahradím!‘

Nato Ježíš řekl: ‚Teď se pro tohoto muže a jeho rodinu všechno mění. Teď plným právem patří k Božímu lidu. Přišel jsem

hledat a zachránit právě ty ztracené‘“ (Lukáš 19,1–10).

Zachea, malého a úspěšného Žida, najednou opouští ta zvláštní prázdnota v nitru. Potkává učitele, který se nesměje jeho malé postavě a ani mu nenadáva do kolaborantů. Dokonce ho chce navštívit. Něco takového by ho nenapadlo ani ve snu.

Zachee, spasení si nekoupíš

Celník doprovází Ježíše a vede ho s obrovskou radostí do svého domu. Zástup, kterým se s Mistrem prodírají, ale jeho veselí vůbec nesdílí. Nenadávají už jen jemu. Smějí se i Ježíši a urážejí ho. Vadí jim, že jde na návštěvu k někomu, kdo se živí vybíráním daní pro nenáviděné Římany.

Zacheus kráčí vedle Ježíše a přemýšlí. Cítí, že mu urážení Ježíše vadí víc, než když se ještě před chvílí lidé trefovali jenom do něj. Navíc vše, co o něm říkají, je pravda. Vlastně skutečnost je ještě mnohem horší. „Kdyby Ježíš věděl, co jsem zač,“ přemýšlí, „šel by se mnou vůbec?“ Někde hluboko uvnitř své bytosti cítí, že o něm Ježíš ví úplně vše, a začíná se stydět.

Dostává nápad: „Pokud ukážu svou lepší tvář, možná lidé přestanou urážet Mistra a snad mne pak v jiném světle uvidí i samotný Ježíš.“ Zacheus vyslovuje slib, který vzbudí všeobecný údiv. Ohromení lidé nevěří tomu, co slyší. Říkají si:

„Ten lakomec přece něčeho takového nemůže být schopen.“ Zástup ztichl. Všichni čekají, co na to Ježíš.

Také Zacheus sleduje Mistra. Ten se na něj v klidu podívá a říká: „Zachee, pro mne jsi členem Boží rodiny už teď. Pokud uděláš, co jsi právě slíbil, bude to pro tebe dobře, ale já to nepotřebuji. Nezapomeň, Bůh nepotřebuje tvé peníze ani tvoje dobré skutky. Pojdme spolu pojíst a radovat se z tvého spasení!“

Celník ještě nestihl udělat nic z toho, co slíbil, a Ježíš už prohlašuje, že je zachráněn i s celou svojí rodinou. Říká to pěkně nahlas, aby to slyšeli všichni posměváčci, kteří se ještě před chvílí do toho nešťastného malého Žida navázeli.

Setkání s Ježíšem proměňuje

Při čtení Zacheova příběhu nám možná vadí chybějící závěr. Vše se odehrálo krátce před Ježíšovou obětí na kříži, a tak se nedivíme, že se Lukáš věnuje tomu, co je pro něj důležitější než další osudy malého celníka.

Přesto jsem přesvědčen, že Lukáš napsal vše, co potřebujeme vědět. Setkání s Ježíšem způsobilo, že se Zacheus rozhodl změnit svůj životní styl. Už nechce svůj majetek zvyšovat okrádáním druhých. Svou hodnotu už nepoměřuje velikostí truhlice, do níž ukládá zlatáky. Ví, že se stal součástí Boží rodiny, a to mu stačí. Své jmění teď díky tomu vidí jako prostředek pro pomoc těm, kteří nejsou tak šikovnými byznysmeny jako on.

Zacheus má konečně klid. Patří do Boží rodiny a díky tomu už ve svém nitru necítí prázdnotu. Jeho život má na jednu smysl. Rozhodl se, že udělá vše pro to, aby se mu lidé přestali vyhýbat. Napraví své chyby, protože se chce zase dívat svým sousedům do očí. Touží po čistém svědomí, aby se nemusel stydět, když se mu do očí podívá jeho Spasitel.

Na začátku naší cesty ke křtu a křesťanství může být obyčejná zvědavost, tak jak to bylo u Zachea. Tato zvědavost, která chce vidět Ježíše, je vyprovokována zvláštní prázdnotou ukrytou někde hluboko v našem nitru.

TOUHA PO SMYSLU ŽIVOTA

Zacheus byl zvědavý. Chtěl Ježíše jen vidět. Nechystal se s ním hovořit a nechtěl ho ani pozvat na návštěvu. Byl teprve na začátku cesty, na jejímž konci bude jeho důvěrný vztah s Bohem.

V druhém příběhu se podíváme na dalšího muže, kterého Ježíš zaujal. Na rozdíl od Zachea se nachází na opačném konci společenského žebříčku. Je také bohatý, přesto si ho lidé velmi váží. Žije

vzorným životem, podle židovských zákonů, a je dokonce členem velerady.

Patří k farizeům známým svou snahou o zachovávání náboženských pravidel. Nediskutují o tom, co říkají předpisy, protože od toho tu jsou jiní. Jsou přesvědčeni, že jejich úkolem je žít tak, aby dělali čest Hospodinu.

Náš hrdina jednoho dne uslyšel o Ježíši. Jeho kolegové se přou o to, zda je Ježíš předpověděným Mesiášem. Jedni říkají, že ano, jiní zase tvrdí, že ne. Vzniká z toho dokonce pěkně vášnivá hádka.

Podívejme se, jak příběh tohoto muže zaznamenal stařícký apoštol Jan, když se na konci prvního století pokusil zachytit to nejdůležitější z Ježíšova života: „*Jedním z předních Židů byl Nikodém, člen nejvyšší židovské rady. Patřil do skupiny farizejů, kteří přísně dodržovali všechny náboženské předpisy.*

Ten jedné noci vyhledal Ježíše a řekl mu: „Mistře, víme, že jsi učitel poslaný od Boha. Kdyby za tebou nestál sám Bůh, nemohl bys dělat takové zázraky, jaké jsi nám ukázal.“

Ježíš mu řekl: „Víš, na čem záleží? Na tom, aby se člověk znovu narodil, protože jinak se nestane občanem Božího království.“

„Znovu se narodit v mém věku?“ podivil se Nikodém. „Cožpak se někdo může vrátit do matčina těla a narodit se podruhé?“

Ježíš vysvětloval: „Jestliže se s člověkem nestane zásadní proměna a není na

něm patrný nový život z Ducha a jestliže není na znamení toho pokřtěn, nemůže vstoupit do Božího království. Život zrozený z člověka je tělesný. Teprve Boží Duch v člověku probouzí duchovní život. Nediv se mým slovům, že se musíte znovu narodit. Ovšem s Duchem svatým je to jako s větrem: Nemůžeš ho ovládat, ale pozorujíš jeho účinky. Tak se člověk znovu narodí z Ducha.“

Nikodém se zeptal: „Jak toho všeho dosáhnou?“

„Jsi učitelem Božího národa, a toto nevíš?“ podivil se Ježíš. „Věř mi, že mluvím o tom, co vím, a svědčím o tom, co jsem viděl. Vy ovšem moje slova neberete vážně...“ (Jan 3,1–13).

Nikodém se rozhodl navštívit Ježíše, protože ho něčím neskutečně přitahoval. Na rozdíl od Zachea se nespokojil s tím, že by Ježíše jen viděl. Chce s ním mluvit. Jenže se bojí o svou pověst, a tak za ním jde až v noci. Ve veleradě totiž tomu zvláštnímu učiteli všichni nefandí.

Farizeus Nikodém se těší na diskuzi s Ježíšem. Chystá si několik otázek a je zvědavý, co mu odpoví.

Tělesně se znovu nenarodíš

Ježíš ho zaskočil. Ještě než Nikodém stačí říci, co ho trápí, Ježíš mu dává najevo, že zná jeho problém – obavy o spasení. Přestože žije podle Zákona, není si jistý, zda to stačí. Pokud se porovnává s druhými, má dobrý pocit. Jakmile se ale při

modlitbě postaví před Boha, plní jeho nitro strach z budoucnosti a z Božího soudu.

Teď mu ale ten zvláštní Mistr tvrdí, že k jistotě spasení potřebuje znovuzrození. Nikodém to nechápe. Vždyť je dospělý, tak jak se může znovu narodit? To přece nejde!

Ježíš mu trpělivě vysvětluje, že mluví o duchovním narození, jenže Nikodém stále nechápe, protože o něčem takovém zatím ještě nikdy nepřemýšlel. Tuší, že je to odpověď na jeho problém, ale nedokáže si to rychle srovnat v hlavě.

Vírou v Ježíše se rodíš pro věčnost

Ježíš mu proto dál vysvětluje, v čem je jeho problém. Během jejich rozhovoru také řekne: *„Každý, kdo ve mne uvěří, ujde smrti a narodí se pro věčnost. Vždyť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho uvěří, unikl záhubě a získal život věčný. Bůh svého syna neposlal proto, aby svět odsoudil, ale zachránil. Kdo v něho uvěří, unikne odsouzení. Kdo však v něho nevěří, odsuzuje sám sebe, protože odmítá milost nabízenou samotným Bohem“* (Jan 3,15–18).

Součástí „narození pro věčnost“ je víra, že Ježíš Kristus je mým Bohem i Zachráncem. Toto poznání pak probouzí opravdovou důvěru v Boha. Poznávám, že mluví pravdu, když se mi představuje jako milující Otec. V tom všem musím

mít „jasno“ dřív, než nastane chvíle pro můj křest.

Ježíš nás k ničemu nenutí

Apoštol Jan zasadil příběh do doby krátce po Ježíšově křtu Janem Křtitelem. A aby to bylo ještě zajímavější, zmíní se i o tom, co následovalo po tomto nočním rozhovoru: *„Potom Ježíš odešel se svými učedníky na judský venkov, aby tam s nimi mohl v klidu pobývat a aby tam křtil“* (Jan 3,22).

Ne, nemyslím si, že Nikodém šel s Ježíšem na venkov a tam se od něj nechal pokřtít. Bible mlčí o tom, jak reagoval na rozhovor s Ježíšem, a znovu se o tomto farizeovi zmiňuje, až když se aktivně zapojí do Ježíšova pohřbu. Jan o něm napíše: *„Ježíšovo tělo si na Pilátovi vyžádal Josef z Arimatie. Byl to Ježíšův učedník, který se dosud bál k němu veřejně přiznat. Pilát souhlasil a Josef snal Ježíšovo tělo z kříže. Pomáhal mu přitom Nikodém, který měl kdysi s Ježíšem noční rozhovor. Ten přinesl velké množství vonných látek.“*

Ježíšovo tělo s těmito vonnými věcmi zavinuli do plátna, jak to Židé dělávají při pohřbívání.

V zahradě nedaleko popraviště byla nová, dosud nepoužitá hrobka, vytesaná do skály. Tam Ježíše uložili, protože do začátku soboty nezbyvalo mnoho času“ (Jan 19,38–42).

Ježíš Nikodémovi objasnil způsob, jak může získat jistotu, že i pro něj má Bůh

věčný život a počítá s ním v nebeském království. Vysvětlil mu vše potřebné a poté mu dal dostatek času, aby dožrál pro rozhodnutí, že chce prožít „narození pro věčnost“.

Zvědavost a touha zbavit se vnitřní prázdnoty nás přivádí k Ježíši. Pokud se s ním pustíme do rozhovoru, naše zvědavost se brzy změní v touhu po tom, aby se z Ježíše stal náš přítel, tak jako to prožil Nikodém.

KDY JE TEN SPRÁVNÝ ČAS?

Myslím, že teď je vhodný čas pro třetí příběh. Setkáme se v něm s člověkem, který vůbec nevypadá na to, že by se chtěl stát křesťanem. Je velitelem věznic v makedonském městě Filipi, které se dnes nachází v Řecku.

Jednoho dne dostává do „péče“ zvláštní vězně: „Sročený dav se také připojil k tomu obvinění a úředníci tedy dali Pavla a Silase zmrskat pruty po nahém těle. Po krutém bičování je předali vězeňskému správci do přísné vazby. Ten je vsadil do nejhlubší kobky a nohy jim sevřel kládou.

Pavel a Silas se ještě o půlnoci hlasitě modlili a zpívali Bohu chvalozpěvy, až se to rozléhalo celou věznicí.

Tu se zatřásla země, základy vězení byly porušeny, dveře vyvaleny a okovy se uvolnily.

Žalářník se probudil a viděl, co se stalo. Tasil svůj meč a chtěl se jím probodnout, protože se domníval, že vězňové utekli, a on za ně ručil svým životem. Pavel na něj zavolał: „Nezabíjej se, vždyť nikdo neutekl!“

Správce žaláře popadl pochodeň, seběhl do jejich kobky a vrhl se před nimi na kolena. Pak je vyvedl ven a ptal se: „Vy jste jistě bohové. Co mám dělat, abych byl zachráněn?“

Řekli mu: „Bůh je Ježíš Kristus, v něho uvěř a budeš zachráněn s celou rodinou.“ A vyprávěli jemu a všem obyvatelům jeho domácnosti o Kristu.

Žalářník je pečlivě ošetřil a ještě v noci se dal s celou svojí rodinou i otroky pokřtít.

Pak zasedli ke stolu a bylo tam vesele. Vždyť uvěřili v živého Boha!“ (Skutky apoštolů 16,22–34).

Nepřipadá vám tento „bachař“ krutý? Vězni mají nohy v kládách a v jejich kobce chybí jakékoliv světlo. Není to přehnané? Není, pokud se na to podíváme očima samotného bachaře. Z jeho úhlu pohledu už nám tak krutý připadat nebude, protože si jen chrání vlastní život. Oběma vězňům totiž hrozí trest smrti, a kdyby mu utekli, dostal by jejich trest sám.

Udělá proto maximum, aby ráno bylo vše v pořádku. Vydává rozkazy strážným, a když se setmí, může jít konečně spát. Chvilí ho ruší zpěv těch dvou. Nechápe je. Zítra možná zemřou – a oni si zpívají. Chválí svého Boha, nějakého Ježíše. „Jsou to blázni,“ říká si krátce předtím, než konečně usne, ale v duchu jim závidí jejich štěstí a pokoj, který mají navzdory tomu, co je druhý den čeká.

Probudí ho zvláštní pohyby země a křik všech lidí v domě. Všichni mají strach, že se dům zborší a zasype je, a proto utíkají pryč, ven z budovy. Jen on utíká opačným směrem. Veden zlou předtuchou běží do věznice. Nemýlil se. Dveře jsou dokořán. „Tak to je můj konec,“ říká si.

Jak to dopadlo, už víme. Po setkání s vězni, kteří neutekli, svolává celou rodinu i zaměstnance. Pavel jim vypráví o Ježíši tak přesvědčivě, že se po tom všem, co té noci zažili, nechávají od Pavla a Silase pokřtít. Rodí se pro věčnost.

Křest přináší štěstí a pokoj v nitru

Líbí se mi závěr tohoto příběhu: „*Pak zasedli ke stolu a bylo tam veselo. Vždyť uvěřili v živého Boha!*“ (Skutky apošto-

lů 16,34). Žalářník, novopečený křesťan, už Pavlovi a Silasovi jejich štěstí a pokoj závidět nemusí. Obojí už má také.

S křtem je to jako s mladými lidmi, kteří jsou do sebe zamilovaní. Určitě už před svatbou mnohokrát řekli jeden druhému, že se mají rádi. Jejich vzájemný vztah rostl, až jednoho dne jejich láska dozrála do té míry, že mohli veřejně vyznat, že chtějí spolu trvale žít. Takovouto svatbou v duchovním životě je křest, kdy se cele ztotožňujeme s Kristem.

Daniel Duda, Jiří Moskala

S celou svou rodinou se raduje z toho, že se mohou těšit na věčný život v Ježíšově království.

Pokud prožijeme křest, který je naší odpovědí na poznání Boží lásky, získáváme stejnou radost jako tento muž a podobný pokoj, jaký vyzařoval z jednání Pavla a Silase, kteří ve vězení čekali na soud a s velkou pravděpodobností i na smrt.

JAKÝ VYPADÁ BIBLICKÝ KŘEST?

Před námi je poslední příběh. Odehrává se v době, kdy mnozí křesťané musí

opustit Jeruzalém a Judsko, protože je Židé začínají pronásledovat. Víru v Je-

žíšovo božství totiž považují za projev rouhání a „kristovci“ jsou pro ně sektou, kterou je třeba zničit.

Umění poslechnout příkaz Pána

Filip je jedním z těch, kteří musí utéci. Dostává se až do Samaří, kde začíná nový život. Lidé se vyptávají, proč odešel ze svého domova, a on jim vypráví o Kristu. O tom, jak Ježíš sytil hladové, zastával se chudých i slabých, uzdravoval nemocné a dokonce křísil mrtvé. Připomíná také Ježíšova kázání, ve kterých zval své posluchače do nebeského království.

Někteří lidé se mu smějí, ale je dost takových, kteří chtějí vědět víc. Jejich zájem ještě vzroste, když Filip během svých kázání zbaví posedlé lidi démonů a vrátí zdraví chromým či ochrnutým. Pak se nejen ti uzdravení, ale i další posluchači od Filipa nechávají pokřtít. Přijímají Ježíše jako svého Pána a chtějí se stát součástí jeho království. Slibují, že budou naslouchat Bohu a budou poslouchat jeho rady i příkazy.

Krátce nato přichází do Samaří apoštolové Petr a Jan. Tito dva Ježíšovi žáci přebírají starost o nové křesťany a Filip si najednou připadá zbytečný. Má pocit, že je odstavený na druhou kolej. Netuší, že je dál součástí Božího plánu. Ten totiž o Filipovi dobře ví a připravuje pro něj speciální úkol, při kterém Filip uplatní své dobré jazykové znalosti a odvahu.

Den „D“ nastal pár dnů poté, co do Samaří přišli Petr a Jan. Filipova ochota poslechnout zdánlivě nesmyslný příkaz přispěje k obrácení muže, který pak ovlivní životy milionů budoucích křesťanů na severu afrického kontinentu. Podívejme se, co o tom říká Bible: *„Filip dostal pokyn od Božího anděla: ‚Připrav se a jdi na silnici z Jeruzaléma do Gázy, tam, kde prochází pouští.‘*

Filip se ihned vydal na cestu.

Brzy uviděl průvod etiopského hodnostáře, ministra financí kandaky, jak se tehdy nazývala vládkyně Etiopie a Súdánu. Byl v Jeruzalémě, aby vzýval Boha, a teď jel zpátky a na voze si četl svitek proroka Izajáše.

Boží Duch vnukl Filipovi: ‚Dohoň ten vůz!‘

Filip přiběhl k vozu a tu slyší, že si černoch nahlas předčítá z knihy Izajášových prorocství. Filip se zeptal: ‚Říká ti to něco?‘

Ministr mu odpověděl: ‚Neříká, potřeboval bych to vyložit. Pojď si ke mně sednout a pomoz mi!‘

Právě četl slova: ‚Byl veden jako ovce na porážku, a jako beránek ztichne, když mu stříhají vlnu, tak ani on neotevřel ústa. Ponižili ho a nespravedlivě odsoudili. Kdo by čekal, že bude mít tolik potomků, když ho přece zabili!‘

Dvořan se zeptal Filipa: ‚Prosím tě, to mluvil prorok o sobě, nebo o někom jiném?‘ A tak Filip navázal na to prorocké slovo a ukázal, jak se vyplnilo na Ježíšovi.

Cestou přijeli k nějaké vodě. Dvořan zvolal: „Podívej se, voda! Mohl bych i já být pokřtěn?“

Filip na to: „Jestliže jsi uvěřil celým srdcem, proč ne?“

A on vyznal: „Věřím, že Ježíš Kristus je Boží Syn.“

Etiopský ministr dal příkaz k zastavení, vstoupil s Filipem do vody a ten ho pokřtil.

Když se vrátili na břeh, Kristův Duch způsobil, že se Filip ztratil dvořanovi z očí. Musel tedy pokračovat sám, ale měl velkou radost“ (Skutky apoštolů 8,26–40).

Zvláštní příkaz. Filip, který se rád dělí o svou víru s každým, koho potká, má jít „do pouště“. Z města, v němž žijí tisíce lidí, se má vypravit na místo, kde žádní lidé nejsou. Takový příkaz mu přináší anděl. Filip mohl začít mudrovat, mohl namítat, že je to nesmysl, ale to není jeho styl. On se totiž naučil naslouchat Bohu a poslouchat jeho příkazy. Proto se okamžitě zvedne a jde.

Poslušnost vyplývající z osobní zkušenosti

Není to slepá poslušnost. Nemá „vymytý mozek“. Má s Bohem své osobní zkušenosti, díky kterým poznal, že se mu vždy vyplatilo poslechnout. Poprvé si to vyzkoušel, když začalo pronásledování křesťanů od ortodoxních Židů v Jeruzalémě. Tehdy přemýšlel, co má dělat. Někteří duchovní sourozenci Jeruzalém

opouštěli, jiní v něm zůstávali i za cenu rizika, že budou dopadeni a ukamenováni.

Filip to vše spolu se svými přáteli řešil modlitbou. Prosil Boha, aby mu ukázal, co má dělat: „Mám zůstat a stát se možná mučedníkem, jako můj kolega Štěpán? Nebo mám odejít?“ Ježíš ho nakonec dovedl až do Samarií, kde po čase zjišťuje, že vše, co prožil, má svůj smysl.

Umím si představit, jaké myšlenky běžely Filipovi hlavou, když šel na místo, kam ho nasměrovat Boží posel. Pokud přemýšlel alespoň trochu podobně jako já, tak měl asi pochybnosti a cestou o tom určitě mluvil se svým Bohem. Vůbec bych se nedivil, kdyby od něj Bůh slyšel, že to není zrovna nejlepší nápad, poslat jej dělat misionáře na poušť.

Bůh mu během cesty připomíná vše, co spolu doposud zažili, a on si stále jasněji uvědomuje, že je před ním opět nová zkušenost s Bohem. Přestává s Bohem diskutovat a začíná se rozhlížet po krajině. Všude kolem jsou kopečky, sem tam nějaký keř, vítr zvedá prach a písek...

Najednou uvidí kousek před sebou zvláštní průvod, celou karavanu. Filip má radost, že se setkává s lidmi. Nádherný kočár, doprovázený početnou osobní ochrankou. „V tom kočáru musí sedět nějaké ‚velké zvíře‘,“ říká si. „Vždyť v takových vozech většinou jezdí panovníci a jejich příbuzní.“

Zvláštní misie

Jakmile mu Boží Duch řekl, aby se připojil k muži, který seděl právě v tom honosném voze, Filip se radostně rozběhl. Konečně může dělat něco, co je mu vlastní. Ochranka nevyhodnotila toho běžícího Žida jako nebezpečí, a dokonce mu dovolila, aby doběhl až ke kočáru.

O chvíli později už Filip jede na voze, který se hned tak nevidí. Vedle něj sedí vzdělaný černoch, který bez problémů zvládá čtení hebrejského posvátného textu. Musí být zámožný, protože má své vlastní svitky židovských Písem. Filip poslouchá známá slova z proroka Izajáše a pak odpovídá na všechny černochovy otázky. Pak najednou dostává další dotaz, který nečekal: „*Podívej se, voda! Mohl bych i já být pokřtěn?*“ Zvláštní přání od pohana. Filip tím ale není zaskočen.

Etiopský „ministr financí“ sestupuje s Filipem do vody a pak se do ní při křtu zcela ponoří. Křest je reakcí na jeho vyznání: „*Věřím, že Ježíš Kristus je Boží Syn.*“ Z mouřenína se stává kristovec – křesťan.

Celý mokrý vystupuje z vody. Členové ochranky ho obklopí, aby se mohl převléknout do suchého oblečení. Za chvíli bude večer a v noci bude zima. Nechtějí, aby se nachladil. Neradi by přišli o tohoto zaměstnavatele.

Znovuzrozený Etiopan je konečně převlečený do suchého oděvu. Chce Filipovi poděkovat, ale ten se mezitím ně-

kam ztratil. Bible říká, že ho Boží Duch přenesl na jiné místo.

Etiopan nastoupí do vozu a jede dál. Lukáš, který napsal knihu Skutky apoštolů, zakončí příběh tohoto muže konstatováním: „*Musel tedy pokračovat sám, ale měl velkou radost...*“ Opět se tu setkáváme s radostí znovuzrozeného člověka. Přestože je sám, netrápí se, nenaříká, ale je naopak veselý. Našel Ježíše, našel smysl života, získal jistotu spasení, a proto se raduje.

V Bibli už toho o tomto muži víc nenajdeme. Díky historii ale víme, že když se vrátil do své vlasti, nenechal si svou víru pro sebe. Etiopie se brzy stává územím, kde je křesťanství vyznáním většiny obyvatel.

Zde je dostatek vody

Vždy, když se v Bibli píše o křtu a když je tento úkon trochu blíže představen, čteme o tom, že je při něm potřeba sestoupit do vody a pak z ní vystoupit. Biblický křest je totiž ponořením celého člověka do vody.

Možná ještě jasněji je to vidět v řeckém textu. Řečtina používá pro křest termín „baptizo“ (βαπτίζω), který se původně používal při popisu barvení látky. Měli být dobrý výsledek, musí barva látkou prosáknout skrz naskrz.

Pokud jste někdy navštívili starověké křesťanské chrámy nebo katakomby, určitě jste tam viděli „baptisteria“, ohromné nádrže, které sloužily ke křtu. Velikost

těchto „křtitelnic“ a ohromné množství vody v nich nás vedou k poznání, že prv-

ní křesťané praktikovali křest dospělých lidí ponořením do vody.

KŘEST – ZAČÁTEK DOBRODRUŽSTVÍ S JEŽÍŠEM

Vraťme se závěrem ještě na chvíli k rozhovoru Nikodéma s Ježíšem. V něm je křest pojmenován termínem „znovuzrození“ nebo také „nové narození“.

Už jste někdy viděli čerstvě narozené dítě? Co takové mrně umí? Pokud vím, tak má tři dovednosti: umí křičet, sát a tlačit.

Umí dát hlasitě najevo, když se mu něco nelíbí nebo nemá naplněnou nějakou základní potřebu.

Umí sát mateřské mléko – přijímat potravu potřebnou k růstu.

Umí ze svého těla dostat vše, co už nepotřebuje.

Co by měl umět pokřtěný křesťan? To malé duchovní děťátko, které vystupuje z vody.

Musí umět dát Bohu hlasitě najevo, že mu něco chybí.

Potřebuje „sát“ duchovní potravu z Bible.

Musí se umět vzdát toho, co mu brání v dalším duchovním růstu.

Když se narodí malé dítě a umí jen křičet, sát a tlačit, je na svůj věk dokonalé, protože umí vše, co potřebuje k dalšímu rozvoji. Pokud by ale toto dítě umělo to samé i o deset let později,

znamenaloby to, že je nemocné, postižené.

Křest je začátek cesty s Bohem. Není to cíl, ale start nového života. Života plného dobrodružství, napětí, adrenalinu i radosti a štěstí. Víc si o tom řekneme v příštím díle.

Křest otevírá bránu věčnosti

Čas od času dostávám otázku, v čem je křesťanství tak jedinečné. Co nám nabízí? V čem je lepší než jiná náboženství?

Pro mne je jedinečné v tom, že mohu mít v každé chvíli jistotu věčného života. Bez ohledu na to, co zrovna cítím a na kolik se mi daří v mém zápase o „dokonalost“, vím, že díky Ježíši, mému příteli, mám své místo v jeho království. Připravit se o něj mohu jen já sám, pokud Ježíše opustím.

Jak to mohu tvrdit? Protože mi to slíbil samotný Ježíš. Krátce předtím, než se vrátil do svého nebeského domova, vyzval své následovníky: *„Pověřil je úkolem: Jděte do celého světa a neste všem lidem radostnou zprávu: Kdo uvěří ve mne a dá se pokřtít, bude zachráněn; kdo však neuvěří, toho Bůh odsoudí“* (Marek 16,15.16).

V těchto slovech není žádný prostor pro pochybnost. Pokud věřím v Ježíše a přijal jsem křest, jsem zachráněn. A aby nějaký chytrák nemohl tato slova překroutit a zamlžit, apoštol Jan později napíše: „*To je smysl mého dopisu, abyste měli jistotu, že věříte-li v Božího Syna, máte věčný život*“ (1. Janův 5,13).

Přijetí do Boží rodiny

Každý člověk, který uvěří v Ježíše a pak tuto víru potvrdí křtem, může mít sto-procentní jistotu, že se stal součástí nebeské rodiny. Jeho Otcem není nikdo jiný než samotný Stvořitel – Bůh.

Kdo by nechtěl být dítětem někoho tak významného? Bůh nám tuto možnost nabízí. Odpovíš-li na jeho nabídku křtem, uzavřením smlouvy, můžeš se již v této chvíli radovat z jistoty spasení. Týkají se tě všechna slova, která popisují věčný život v Božím království.

Společně se tak můžeme těšit i na naplnění nejkrásnějšího slibu, který je zaznamenán v závěru celé Bible: „*Pak jsem uviděl nové nebe a novou zemi. Staré nebe a stará země zmizely. Moře už na nové zemi nebylo. A viděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, sestupovat od Boha z nebe, jako když ozdobená nevěsta jde vstříc svému ženichovi. Z trůnu se ozval mohutný hlas: ,To je Boží domov s lidmi, Bůh tam bude bydlet s nimi a oni s ním. Už nikdy je neopustí a setře jim každou slzu z očí. Tam už nebude smrt ani nárek ani bolest, protože starý svět zmizel v nenávratnu*“ (Zjevení Janovo 21,1–4).

Zkus na chvíli zavřít oči. Představuj si život v tomto dokonalém prostředí. Možná ucítíš, jak ti Bůh utírá slzy, které přinesl život. Sni chvíli tento sen a pak si polož otázku: „Bůh mne zve k sobě domů. Jak mu odpovím?“

Křest? Má odpověď na Boží lásku

Vlastimil Fürst

Znamení doby 17

Vydalo nakladatelství Advent-Orion, Roztocká 5, 160 00 Praha 6

e-mail: expedice@adventorion.cz, www.adventorion.cz

Odpovědná redaktorka: Milada Macháňová

Grafická úprava: Robert Prokopec

Foto na obálce: freeimages.com/ Nat Arnett

Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Praha 2016

Chcete-li se o daném tématu dovědět víc,
kontaktujte Středisko korespondenčních kurzů, www.skk.cz.

Křest je moje reakce na Boží nabídku spasení, odpověď na mé osobní setkání se Stvořitelem. Veřejně vyznávám, že chci, aby můj každodenní život ovlivňovala moje osobní víra v Ježíše, v jeho božství a v jeho obět z lásky ke mně. Díky ní prožívám osvobození z moci zla a jako bonus mi k tomu Bůh nabízí věčný život v prostředí, kde už žádné zlo nebude.

